

Стоилова, защо билъ повикалъ този човѣкъ. Билъ, каже, голѣмъ мой неприятель. Славейковъ ми разправи, че Балабановъ твърдѣлъ, че азъ не съмъ билъ авторъ на българската история, следователно съмъ нѣкакъвси „Лъжедимитъръ“. Веднага следъ падането на министерството ходилъ у Стойчова и т. н., като се представялъ за либералъ. Каравеловъ знае всички негови глупости, неговата срѣдня къмъ княза, следъ назначаването на второто министерство. — Въ срѣда — годишнина на Каравелова като министъръ, щѣше да има пикникъ въ гората при Владая, за който и азъ бѣхъ каненъ. Обаче, бѣше студено, духаше вѣтъръ и Витоша бѣше обвита въ мъгла. Останахъ въ къщи. Преди пладне не чувствавахъ досада, съ меланхолични мисли: вчера вечерята приготвихъ материалъ за две статии (за Периодическо списание). — Подиръ пладне напраздно търсихъ Миларова и другата компания, самъ самичкъ съ кола (тази година за пръвъ път) отидохъ въ Княжево. По шосето бѣше пусто. Въ селото вече имаше повече коли. Пеша тръгнахъ къмъ прохода чакъ до моста. Пълно е съ арнаут-македонски работници, цѣли „тайфи“ (Haarfrisur). Много теменуги; *nota bene* бълг. иглика (коприщенски игличина) = *grigula*. — Вечерята отидохъ у Каравелова, гдето останахъ и на вечеря. Каравеловъ ми говори за историческитѣ причини на нихилизма, руската история отъ миналото столѣтие, стара развала. Кавказскитѣ войни — крепости и сражения на хартия, страшни разбойничества. — На вечерята бѣха министритѣ безъ генерала, Боневъ съ жена си, г-жа Цанкова (*un manzo grasso senza anima*), Люцкановъ, Миларовъ, Шлейферъ, Неболсинъ, Д. К. Поповъ, Живковъ, младиятъ Славейковъ. За минута и Nagrower. Бѣхме на тѣсно около масата. Миларовъ, младиятъ Славейковъ и Стойчовъ extra; шунка, гжска, ягне, сирене, щрудѣлъ, ябълки. Два голѣми зелени сѣда за вода отъ Трънъ, единиятъ съ дълго гърло и гуцери отвънъ (античенъ), другиятъ — хидростатиченъ, отвора му долу, а горе затворенъ. Каравеловъ бѣше много веселъ, остроти за Бурмова, безвреденъ човѣкъ, ала смѣшенъ. Каравеловъ твърди, че всички богати хора въ България сж заботѣли само отъ лихварство, взимали по 20%, никога не отъ търговия, особено въ Елена, Габрово, Дръново, Пловдивъ. Упадъкътъ на градоветѣ, особено на Търново, който по-рано е билъ *dépôt* на цариградски и виенски стоки; сега и отъ Джбникъ (при Плѣвненъ) сами си купували стока, поржчки отъ Виена. Съ Славейкова приказвахме за археология. Стари окопи отъ Раховско (Кнежа) къмъ Чипровци, не е, каже, пжтъ; тѣ били два, горе долу паралелни. Другъ такъвъ окопъ вървѣлъ отъ Бургасъ къмъ Сливенъ чакъ до Чирпанско, ужъ къмъ бѣлгаро-гръцката граница. Въ източна България Чалъкавашиятъ проходъ билъ най-стариятъ. На Шипка имало по-рано развалини — Марковъ градъ. Развалини Фикелъ се-